

*Leze šneček travičkou.
utíká před botičkou.*

*Domeček si sebou nosí,
schovat se v něm občas musí.*

Už dva dny stále jenom přelo a přelo a Mína byla stále jenom doma a moc se nudila. Už si hrála snad se všemi hračkami které doma má a moc jí chyběl Kalo, se kterým vždy zažila nějaké nové dobrodružství. Konečně přestalo přšet a Mína ani nečekala až tráva na zahradě oschne a vyrazila ven. Kupodivu ji ani nevadilo, že si urousá boty v trávě a kráčela hned ke své houpačce. Najednou si všimla v té mokré trávě velkého šneka, jak si to šine dopředu a ani neměl žádné nožičky. A ještě k tomu si nesl na zádech svůj vlastní domeček. To se Míne tuze líbilo a hned si řekla, že to musí být krásné být takovým šnečkem a jestli dneska přijde k houpačce ten ušmudlánek Kalo, tak mu poručí, aby jí udělal hned šnekem s tím největším a nejkrásnějším domečkem. To musí být přece moc zajímavé nosit si svůj domeček na zádech a když se budu něčeho bát nebo když se nebudu chtít s někým kamarádit, zalezu si do domečku a všichni mě musejí nechat na pokoji.

Mína došla ke své houpačce a měla už všechno promyšlené. Posadila se na ni a několikrát se pohoupala a už tady byl Kalo. Hned mu pověděla o svém přání a on se jenom pousmál, otevřel dlaň ve které měl tu kuličku, ta se rozsvítila a už byla Mína v trávě a byl z ní šnek s opravdu velkým a krásným domečkem, kterému se říká ulita a opravdu to byl ten nejhezčí široko daleko.

Míne se to líbilo být šnekem a sama se divila, jak rychle leze po trávě a ani k tomu nepotřebuje žádné nožičky. Dokonce byla rychlejší než ostatní šneci okolo. Stejně mě žádný jiný šnek nedohoní, říkala si Mína a kdyby náhodou ano, a chtěl se se mnou kamarádit, hned bych se schovala do mého domečku. Ale ostatní šneci když viděli jak je ta nová slečna nafoukaná, tak se s ní stejně žádný z nich kamarádit nechtěl.

Tím rychlým lezením se Mína unavila a dostala pořádný hlad. Už si vyhlédla takový šťavnatý list do kterého se chtěla zakousnout, když v tom se blízko ní ozvalo děsivé dupnutí a do trávy hned vedle ní dopadla velikánská bota, která jí málem rozmačkala i s jejím krásným domečkem. No to snad ne, rozčílila se Mína, vždyť mě ten rošťák mohl i zabít.

Vedle té boty se postavila ještě i druhá a obě se na Mínu dívaly. V těch botách totiž někdo stál a díval se přímo na Mínu a křičel na někoho druhého. Teď jsem našel takového velkého šneka kamaráde, ty kupují nejraději, to si dneska vyděláme hodně peněz. A než se Mína nadála, uchopila jí nějaká ruka a hodila Mínu do takového tmavého pytle, kde byla úplná tma a bylo tam ještě hodně dalších šneků. Mína se hned schovala do svého domečku ale to bylo vše, co mohla udělat. Poslouchala ty hlasy jak spolu mluvily a s hrůzou pochopila, že jí i ty ostatní chtějí prodat obchodníkovi, který z nich pak udělá paštiku.

Pomóc Kalo, já nechci být paštika, já chci být zase Mína volala naše holčička ve svém domečku až se zase probudila na své houpačce a celá se ještě třásla strachy. Dneska ani nečekala až jí maminka bude volat a sama za ní utíkala jak jen mohla nejrychleji a doma se k ní celá šťastná přitulila.